

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

15 Οκτωβρίου 2006
Κυριακή Δ΄ Λουκά (Λουκ. 8, 5-15)

Όλα σ' αυτόν τόν κόσμο περνοῦν καὶ φεύγουν. Όλα ἔρχονται καὶ παρέρχονται· ὕστερα χάνονται καὶ σβήνουν καὶ κανένας δὲν τὰ θυμᾶται. Καὶ οἱ ὁμορφιῆς τοῦ κόσμου καὶ οἱ ἀσχήμιες του· ἡ σοφία καὶ ἡ ἐξυπνάδα· ἡ ἐξουσία καὶ ἡ δύναμη· ὁ πλοῦτος καὶ ἡ αἴγλη... Καὶ μαζὶ μ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἄνθρωπος περνᾶει καὶ φεύγει σὰν τὸν διαβάτη πὸν χάνεται στὸ βάθος τοῦ δρόμου...

Ἐνα μονάχα ἀντιστέκεται στὴ φθορά· ἕνα μόνο μένει ἀμετακίνητο στὴ φυγὴ καὶ στὸ πέρασμα· κι αὐτὸ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ! Αὐτὸς ὁ λόγος μένει πέρα ἀπὸ τὸν χρόνο μὲ τὸν ἄνθρωπο, πὸν ἔχει τὴ βούληση νὰ τὸν ἀκούει καὶ νὰ τὸν φυλάει μέσα του ὡς τὸν πιὸ πολύτιμο καὶ ἀνεκτίμητο θησαυρό.

Ἐτσι, μιλώντας τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὸν λόγο τοῦ Θεοῦ, Τὸν ὠμοιάζει ὡς τὸν γεωργὸ πὸν σπέρνει. Καὶ ἡ σπορὰ Του εἶναι ὁ λόγος. Ἐμεῖς δὲ ὅλοι εἴμαστε τὸ χωράφι Του· τὸ γόνιμο καὶ τὸ ἄγονο· τὸ καλλιεργημένο καὶ τὸ ἀκαλλιεργητο. Αὐτὸ τὸ χωράφι, πὸν δέχεται μὲ θαλπωρὴ τὸν σπόρο, τὸν λόγο Του ἢ πὸν ἀπορρίπτει τὴ σπορὰ καὶ μένει δίχως καρπὸ.

Ὁ Χριστὸς ἄλλωστε τὸ εἶπε μὲ σαφήνεια· «ὁ Πατέρας μου εἶναι ὁ γεωργὸς». Ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος πὸς ἐμεῖς «εἴμαστε χωράφι τοῦ Θεοῦ». Σ' αὐτὸ τὸ χωράφι, τὸν λαὸ Του, ὁ Θεὸς μέσα στοὺς αἰῶνες τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας ἔστειλε τοὺς Προφῆτες γιὰ μὲν τὸ Ἰουδαϊκὸ ἔθνος καὶ τοὺς φιλοσόφους γιὰ τὰ ἄλλα ἔθνη. Κι αὐτοὶ μὲ τὸν προφητικὸν λόγον ἢ τὶς φιλοσοφίες, ἄμεσα ἢ ἔμμεσα ἀποκάλυψαν ἀλήθειες θεϊκῆς. Δίδαξαν τοὺς λαοὺς γιὰ τὸ θέλημα καὶ τὸ νόμον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐρμήνευσαν μὲ διάφορους τρόπους τὸ θεϊκὸν λόγον. Ἔγιναν μὲ ἄλλα λόγια καὶ οἱ ἴδιοι γεωργοὶ καὶ σποριάδες πὸν ἔσπειραν τὸ θεϊκὸν λόγον.

Ἐστερα ἔρχεται ὁ Χριστὸς, γιὰ νὰ ἀποκαλύψει τὶς οὐράνιες ἀλήθειες, νὰ φανερώσει τὸν Πατέρα Του. Νὰ καλέσει κατόπιν τοὺς ἀνθρώπους νὰ Τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ κρῦψουν κατὰβαθα στὶς ψυχῆς τους ἐτοῦτον τὸν οὐράνιον θησαυρό.

Ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἦλθε «γιὰ νὰ κηρύξει τὸ χαρμόσυνο μῆνυμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ» καὶ στὴ συνέχεια «γιὰ νὰ γιατρεύσει κάθε ἀρρώστια καὶ κάθε ἀδιαθεσία ἀνάμεσα στὸ λαόν».

Καὶ ἀποτελεῖ τὸν μεγάλο καὶ μοναδικὸ σπορέα τοῦ θεϊκοῦ λόγου. Σπέρνει ἀδιάκοπα καὶ ἀφειδώλευτα πρὸς κάθε κατεύθυνση. Πλούσια παρέχει τὸν λόγο καὶ μὲ ἀφθονία δωρίζει τὰ οὐράνια δῶρα Του.

Ὁ λόγος Του φέρει τὸ θεϊκὸ κῦρος· ἡ δυναμικὴ καὶ βαρύτητά Του καταγράφεται ὡς μοναδικὴ ἀπὸ τὸν λαό. Γιατὶ αὐτὸς ὁ λαὸς τονίζει πῶς «οὐδέποτε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λάλησεν ἄνθρωπος, ὅπως ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος», δηλαδὴ ὁ Χριστός.

Στὴ συνέχεια, τέλος, ἦλθαν οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τὰ σημερινὰ χρόνια. Διάκονοι τοῦ θεϊκοῦ λόγου, γεωργοὶ στὸ χωράφι τοῦ Θεοῦ. Σπέρνουν δίχως διακοπὴ καὶ δίχως τσιγκουνιά. Γι' αὐτὸ «ἡ φωνὴ τῶν κηρύκων τοῦ Εὐαγγελίου... ἐβγήκεν εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ οἱ λόγοι τους ἀκούσθησαν εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης» κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο. Μὲ ἀπλοχεριὰ λοιπόν, πλούσια καὶ ἀφθονα παρέχουν τὸν καρποφόρο σπόρο στὸ χωράφι καὶ ὁ Θεὸς τελικὰ θὰ εὐλογήσει γιὰ τὴν καρποφορία του.

Ἀκριβῶς ὅπως ὁ γεωργὸς σὰν σπέρνει, δὲν μετράει τοὺς σπόρους, μήτε ὀρίζει τὸν τόπο ποῦ θὰ πέσει, ἔτσι καὶ οἱ διάκονοι τοῦ θεϊκοῦ λόγου, δὲν μετροῦν τὸ πόσο, μὰ τὸ πῶς θὰ σπείρουν. Γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν πλούσια σπορά, ἄλλοι σπόροι θὰ πᾶνε χαμένοι καὶ ἄλλοι θὰ πιάσουν τόπο· θὰ ριζοβολήσουν καὶ θὰ καρποφορήσουν.

Τελικὰ δὲ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πῶς ριζώνει, πῶς αὐξάνει, πῶς καρποφορεῖ, εἶναι ἓνα μυστήριον ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγηθεῖ μὲ τὰ ἀνθρώπινα μέτρα. Πῶς κάνει δηλαδὴ τὸν ἄνθρωπο νὰ τὸν ἀκούσει, νὰ τὸν φέρει σὲ κατάνυξη! Πῶς πιάνει στὴ σαγήνη του τὸν κάθε ἓνα μας καὶ παρέχει νάματα σωτήρια! Πῶς ριζοβολάει ἐντός μας καὶ ρίχνει ρίζες στέρεες καὶ βαθιές, ποῦ δὲν μποροῦν νὰ ξεριζώσουν τὰ διάφορα χτυπήματα. Πῶς ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴ μετάνοια καὶ τὴν συγγνώμη. Πῶς; Μὲ ποιὸ τρόπο; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ πεῖ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ ἐρμηνεύσει; Μονάχα ὁ Θεὸς γνωρίζει κι Αὐτὸς τὸν καθοδηγεῖ!

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, τὸ Εὐαγγέλιον, ἔχει μιὰ μυστηριακὴ ἐσωτερικὴ δυναμικὴ. Γι' αὐτὸ, ἐκεῖ ποῦ ὁ ἀνθρώπινος λόγος στέκεται ἀνήμερος καὶ ἀδυνατεῖ νὰ πράξει κάθε τι ἢ νὰ φέρει κάποια ἀλλαγὴ, ὁ θεϊκὸς λόγος λειτουργεῖ μὲ ἄνεση καὶ εὐκολία περισσή.

Ὁ ἀνθρώπινος λόγος εἶναι γνωστὸ πῶς μπορεῖ νὰ μᾶς ὀμιλήσει γιὰ τὴ σοφία καὶ τὴν ἐπιστημοσύνη· γιὰ τὴ τέχνη καὶ τὴ μηχανὴ ποῦ μποροῦν ἀκόμη νὰ μᾶς πᾶνε στ' ἄστρα καὶ τόσα ἄλλα. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ μᾶς πεῖ τίποτε γιὰ τὸ πῶς μποροῦμε ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν πτώσει μας. Πῶς μποροῦμε νὰ κατακτήσουμε τὴν σωτηρία τῆς ὑπάρξεώς μας. Γιατὶ αὐτὸ μονάχα ὁ θεϊκὸς λόγος μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ πεῖ. Ἐπομένως ὀφείλομε νὰ Τὸν ἀκοῦμε. Μιλάει ὁ ἴδιος ὁ Θεός!

Καὶ ὀφείλουμε νὰ τὸν διαφυλάττουμε ὡς κὸρην ὀφθαλμοῦ. Ὑστερα δὲ νὰ πράττουμε κατὰ πὼς αὐτὸς ὁ θεϊκὸς λόγος μᾶς καθοδηγεῖ. Ἔτσι μόνον εἴμαστε τὰ δικά Του παιδιὰ, ποὺ Τὸν ἀκοῦμε καὶ Τὸν ἀκολουθοῦμε, ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι τὸ πνευματικὸ καὶ ὑπαρξιακὸ μας συμφέρον. Κι αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνοῦμε ποτέ.

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]